

גנזי המלך

ארבע נספות

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת

331

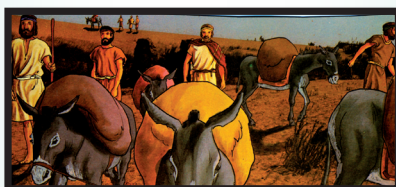
להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-677779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חָלָם וְהָיָה עֵמֶד עַל הַיָּאֵר"

בטחון

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

אינו יודע כי כבר הכינו הרבה בני אדם לעשות הכל למענו, אבל האדם הלזה פונה לעצמו וטורח בעצמו להושיע את עצמו, אומרים לו מן השמים; "אם חכם אתה בעצמך, לך בכחות עצמך ונראה מה יהיו חלומותיך?"

אחז"ל; (בב"ר פט ג) 'הה"ד'; "אֲשֶׁרִי הַגָּבֵר אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטָחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רֵקֵבִים וְשִׁטֵי קָבֹב" (תהילים' מ) - זה יוסף. ע"י שאמר לשר המשקים: "זְכַרְתִּנִּי וְהִזְכַּרְתִּנִּי" (בראשית' מ) נתוסף לו שתי שנים. ע"כ. מקשים העולם: דהוי דבר והיפוכו; שהתחילו חז"ל: 'אֲשֶׁרִי הַגָּבֵר' - זה יוסף וסיימו ע"י שאמר לשר המשקים: "זְכַרְתִּנִּי וְהִזְכַּרְתִּנִּי" 'נתוסף לו ב' שנים'. ועוד יש להבין: למה נענש בשביל אמירה זו? דהא ודאי מותר לכל איש הנמצא בצרה להושיע את עצמו בכל מה שיוכל וא"כ: איזו עולה נמצא בשפתיו של יוסף הצדיק שאמר: "זְכַרְתִּנִּי וְהִזְכַּרְתִּנִּי"?

"וזכורני מעשה שסיפר לי הגה"צ מוהר"א שולביץ ז"ל: שהיה ראש ישיבת לומזה ומיסדה, כי היה נצרך פעם למשגיח בישיבה ונסע אל ה'חפץ חיים' שימליץ לו על איזה משגיח. ואמר לו ה'חפץ חיים': "שיקח את פלוני שהיה מהגאונים הצעירים אז ובעל לב רגש גדול הראוי למשפיע רוחני בישיבה גדולה". וכמובן שקיבל את ההצעה. וזה היה בסוף הזמן.

לצאת מבית האסורים נצטרפו שני הדברים יחד והזכירו שר המשקים לפני פרעה. אבל אין הדבר כן! וכן צריך לפרש; "וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חָלָם" (בראשית' מא א) שבאמת כל חלומו של פרעה לא היה אלא בשביל יוסף, כדי שהוא יתמנה למשנה למלך. והיה עומד לחלום מלפני שנתים, רק מפני שאמר יוסף: "כִּי אִם זְכַרְתִּנִּי וְהִזְכַּרְתִּנִּי" נדחה החלום לשנתים ימים.

מיד אחרי החג קיבל הראש ישיבה מכתב מה'חפץ חיים', שהוא חוזר בו מהמלצתו על אותו פלוני ומיעץ לו שלא לקחת אותו למשפיע בישיבה. והיה ניכר מתוך מכתבו שכתב את זה בחוזה"מ, כי

ומכאן יש ללמוד מוסר גדול; כי האדם מחפש לו דרכים מרובות לקרב הדבר אשר צריך לו ובפרט כאשר נמצא במצוקה והוא

המשך בעמ' 2 <<<

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בחדרה

"וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חָלַם וְהָיָה עִמָּד עַל הַיָּאָר"

למדנו מדברי 'הרמב"ן'; כי האיש אשר עלה בדרגה ביראת השם, הוא אשר יצא מתהלוכות הטבע, כי כל הענינים הטבעיים לא נבראו אלא להמון עם, אשר לא ידעו את השם כראוי ואינם מתבוננים בהליכות דרך חיייהם על דרך האמת לידע כפי: "אין עוד מלבדו" (דברים' ד), להם יניח השי"ת הדרכים הטבעיים מדה כנגד מדה! משא"כ, להאיש המורם מעם אשר יבטח בה' בכל הליכות חייו, אז "נקנה ה' מִבְּטָחוֹ" (ירמיה' יז) ג"כ מדה כנגד מדה. ואם ישכח לפעמים וישתדל בטבעים, פיגול הוא ולחטא יחשב לו, יתבע על זה ויענש חמורות. וכמ"ש ('במות' קכא); 'הקב"ה מקדקק עם סביביו כחוט השערה'.

מעתה ברורים לנו דרשת חז"ל שאמרו; "אֲשֶׁרֵי הַגָּבֵר אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטָחוֹ נִלְא פָּנָה אֶל רֵקְבִים נְשֻׁטֵי קָזָב" - זה יוסף'. כי אמנם יוסף הצדיק הוא; "הַגָּבֵר אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטָחוֹ" ואפילו פניה קלה בלב "נִלְא פָּנָה אֶל רֵקְבִים נְשֻׁטֵי קָזָב" ומכיון שכן, ע"י שאמר לשר המשקים: "פִּי אִם זָכַרְתִּינִי נִהְיֶה נְהַפְרָתִנִּי", כלומר: אפילו מה שהוציא רק בפיו ב' מלים אלו הנשמעות כהשתדלות טבעית, כבר נענש באופן חמור מאד ונתוסף לו להיות עוד ב' שנים בבית האסורים. והבן זה, כי הוא יסוד גדול בעבודת השי"ת. (לב אליהו'). ■

להשתמר בדרך מדרכי הרפואות כלל. כמ"ש;

"כִּי אָנֹכִי ה' רִפְאָה" ('שמות' ט) אמר הכתוב: "וְגַם בְּקִלְיוֹ לֹא דָרַשׁ אֶת ה' כִּי בְּרִפְאָיִם" (דברי הימים' ב טז) ואילו היה דבר הרופאים נוהג בהם, מה טעם שיזכיר הרופאים? אין האשם, רק בעבור שלא דרש השם. אבל הוא אשר יאמר אדם; "לא אוכל מצה בחג המצות כי אם חמץ".

אבל הדורש את ה' בנביא, לא ידרוש ברופאים. ומה חלק לרופאים בבית עושי רצון השם, אחרי שהבטיח; "וּבְרַב אֶת לְחֻמָּה" ('שמות' כג) והוא מאמרם ('ברכות' ט); שאין דרכם של בני"א ברפואות, אלא שנהגו. שאילו לא היה דרכם ברפואות, יחלה האדם כפי אשר יהיה עליו עונש חטאו ויתרפא ברצון ה'. אבל הם נהגו ברפואות והשם הניחם למקרה הטבעיים. זוהי כונתם באמרם: "נִרְפָּא רִפְאָה" ('שמות' כא) 'מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות' ולא אמרו שניתנה רשות לחולה להתרפאות, אבל כיון שחלה והוא לא היה מעדת ה' שחלקם בחיים, אין לרופא לאסור עצמו ברפואתו, כי התורה לא תסמוך דיניה על הנסים, אבל "בְּרִפְאוֹת הַנְּהַיָּה דְרָכֵי אִישׁ" ('משלי' טז) אין לו עסק ברפואות. עכ"ל הזהב'.

החשיבו לדבר האבוד. הר"א שולביץ נסע מיד לה'חפץ חיים' ושאלו. וענה לו ה'חפץ חיים': "כי ח"ו לא ראה באיש שום פסול, אלא שמלפני כמה ימים הוא בא לפניו והתאונן על מצבו הגשמי שאין לו פרנסה... ואמר ה'חפץ חיים': "שלפיכך חוזר בו מהצעתו, כי אדם שמתאונן על מצבו הגשמי, אין בכחו להיות משפיע בישיבה" ע"כ.

ומעתה נתבונן בזה; הנה עבור האדם הגדול ההוא, כבר היה הכל מוכן מלמעלה, מצב מזהיר בגשמיות וברוחניות כאחד והיה עולה מעלה מעלה בסולם ההצלחה בזה ובבא, כי לזכות את הרבים, לאו מילתא זוטרתא היא! וכבר כתב ב'חובות הלבבות'; 'כי המזכה את הרבים עומד במעלה יותר ממלאכי השרת' ע"ש. ואילו היה מצדיק עליו את הדין עוד ימים מועטים "נִנטַ שְׁכָמוֹ לְסַבֵּל" ('בראשית' מט) מה נהדר היה מצבו, אך מכיון שפקע כח סבלנותו והתאונן איבד הכל.

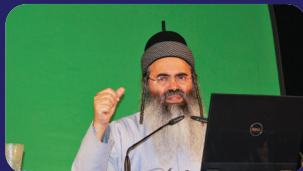
ונחזור למה שהתחלנו בקושיא; למה נענש יוסף על השתדלותו בזה? ונצטט כאן דברי 'הרמב"ן' ('בחקתי' כו ט) עה"פ: "נִנְתַתִּי מִשְׁכְּנֵי פְתוּכָכֶם" וז"ל; 'והכלל כי בהיות ישראל שלמים והם רבים, לא יתנהג ענינים בטבע כלל; לא בגופם ולא בארצם, לא בכללם ולא ביחיד מהם, כי יברך ה' את לחמם ומימם ויסיר מחלה מקרבם, עד שלא יצטרכו לרופא ולא

כלבו BLACK

בקרוב יהיה ניתן להשיג בארגון 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק או בטלפון: 03-6777779

תמונות מהרצאות של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בפתח תקוה

עצירת גשמים

"בַּהֶעָצֵר שָׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר כִּי יַחְטְאוּ לָךְ"

הלכות לעת עצירת גשמים

על הצבור עד שירוחמו מן השמים. ובימי התעניות האלו זועקין בתפלות ומתחננים ומריעין בחצוצרות בלבד. ואם היו במקדש, מריעין בחצוצרות ובשופר. השופר מקצר, והחצוצרות מאריכות. שמצות היום בחצוצרות. ואין תוקעין בחצוצרות ושופר כאחד, אלא במקדש. שנאמר: "בַּחֲצוֹצְרוֹת נִקּוּל שׁוֹפֵר קָרִיעוּ לְפָנֶי הַמֶּלֶךְ ה'" (תהילים' צח) תעניות אלו שגזרין על הצבור מפני הצרות, אינן יום אחר יום שאין רוב הצבור יכולים לעמוד בדבר זה. ואין גוזרין בתחלה תענית אלא בשני בשבת ובחמישי שלאחריו ובשני שלאחריו וכן על הסדר הזה שני וחמישי ושני עד שירוחמו: (רמב"ם' הלכות תענית פרק א' הלכה א-ה) ■

וארבה וכיוצא בהן זעקו עליהן והריעו: ודבר זה מדרכי התשובה הוא שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן ככתוב: "עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִטּוּ" (ירמיה' ה כה) וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם: אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו: דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה. הרי זו דרך אכזריות, וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות. הוא שכתוב בתורה: "וְנִקְלַתְּמָ עַמִּי בְּקָרִי וְנִקְלַתִּי עִמָּכֶם בְּחַמַּת קָרִי" (ויקרא' כו) כלומר: כשאביא עליכם צרה כדי שתשובו אם תאמרו שהוא קרי אוסיף לכם חמת אותו קרי: ומדברי סופרים להתענות על כל צרה שתבוא

"וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצרר אתכם וקרתם בהצרות ונזפרתם לפני ד' אלקיכם ונושעתם מאיביכם" (במדבר י' ט'). "בהעצר שמים ולא יהיה מטר פי יחטאו לך והתפללו אל המקום הזה והודו את שמה ומחטאתם לשובן פי תענם: נאפה תשמע השמים וסלקת לחטאת עבדיך ועמך ישאל פי תורם את הדבור הטובה אשר ילכו בה ונתתה מטר על ארצה אשר נתתה לעמך לנחלה" (מלכים א' ח לה-לו).

(א) מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבא על הצבור שנאמר: "על הצר הצרר אתכם וקרתם בהצרות" (במדבר י') כלומר: כל דבר שייצר לכם כגון; בצורת ודבר

חנוכה

מדוע חג החנוכה נקבע כזכר לנס פך השמן ולא לנצחון המלחמתי?

ה"חפץ חיים"... אילו היו רואים את המציאות המצערת כיום, של רוב העם היהודי השבוי בידי תרבויות זרות שאינן שייכות לנו, אינו יודע מה זה "שמע ישראל" ומה זה "שבת" – מה גדול היה שברם וצערם. אולם "פי לא יטש ה' עמו ונחלתו לא יעזב" (תהילים' צד). גם במצב שנטמאו כל השמנים, השתבשו הדעות ונטמאו הנשמות הטהורות של עם ישראל – גם אז אפשר למצוא את פך השמן הטהור, את הנקודה היהודית המצויה בלבו של כל יהודי פנימה, שלא נכבית ולא נטמאת לעולם. ואם רק נשכיל להדליק ולהאיר אותה, הרי שהיא תעלה ותדלק, ותהיה לנר תמיד ולשלהבת קודש. ('ימי חנוכה' בהלכה ובאגדה) ■

יון הקלוקלת. שמנים נטמאו הדעות השתבשו. אולם מאבק בלתי מתפשר מצד החשמונאים הביא למציאת פך שמן טהור. אותו פך שמן. חתום בחותמו של הכהן הגדול. הוא סמל ורמז לכל הדורות. רמז שלעולם תשאר נקודה בישראל שהקב"ה מגן עליה, שלא יהיה לה שום מגע נכרי. הניצוץ היהודי הזה לא כבה בכל הגלות הקשה והארוכה. במשך אלפי שנים עם ישראל נשאר בקדושתו הנצחית בכל ארצות גלותו בבל ובספרד, באשכנז ובפולין, במרוקו ובתימן – עם ישראל לא התבולל למרות כל הצרות.

כמה דברים רלוונטיים לדורנו אנו!
אח... אילו היו רואים גדולי ישראל של הדורות הקודמים את הדור שלנו, אילו היה רואה זאת הרמב"ם, או רש"י,

הגמרא אומרת: כי חג החנוכה נקבע דוקא כזכר לנס פך השמן, ולא כזכר לנס הנצחון במלחמה. גם מנורת החנוכה, שאנו מדליקים בחנוכה בכל לילה, באה להזכיר דוקא את נס פך השמן. מדוע? בנס פך השמן יש סמל ולימוד לדורות הבאים. היונים בנסיונם לעקור את היהדות מעם ישראל, טמאו את כל השמנים, הם לא שפכו את השמן, כי אם טמאו אותו. שישאר שמן, אבל טמא. 'השמן' אותיות 'נשמה'. היונים רצו לטמא את הנשמה היהודית, לא חפצו להשמידה כמו טיטוס והמן הרשע ועוד צוררים אחרים, אלא לטמא אותה בתרבויות לא לנו ובדעות משובשות של כפירה. ואכן רבים טעו וסרו מן הדרך הישרה והתפתו אחר תרבות

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בירושלים

פרשת 'מקץ'

"למה שלמתם רעה תחת טובה"

גדול עון כפיות טובה, מעון של גניבה בידים

"למה שלמתם רעה תחת טובה" (בראשית' מד, ד)

האדם כ'אורח', עד שלבסוף "נתאכלנה" הן בולעות אותו לחלוטין.

"ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח" (מא מה)

"צפנת פענח" - רבנן אמרי; נוטריקון: צופה (שצפה את העתיד) פודה (שפדה את מצרים) נביא (שניבא את העתיד) תומך פותר (את החלומות) ערום (שהיה חכם) נבון חוזה. (מדרש רבה פר' צ' פס' ד).

דבר אחר: צדיק פטפט נגד האותו. פוטיפרע עינה נפשו חינום. (דעת זקנים מבעלי התוספות) רש"י אומר: שקרא לו כך מכיון שהוא מגלה צפונות. ולפי זה קשה שהיה צריך לקראו 'פענח צפנת'? אומר ה'שפת אמת': שיוסף זכה למדרגה גבוהה זו של גילוי צפונות, על שום שהיה מופלג מאוד בצניעות ומסתיר את צדקותו מעיני הבריות. וזה פירוש הענין; "צפנת" משום שהיה מצפין ומצניע את עצמו. "פענח" שזכה למדרגה זו של גילוי צפונות.

חג החנוכה חל תמיד בשבוע שקוראים בו פרשת 'מקץ'. ואמנם אפשר למצוא קשר רעיוני בין חלום פרעה שבפתח הפרשה לנס חנוכה; בחלום הראשון של פרעה, אכלו ה'פרות רעות המרצה נזקת הפשר את שבע הפרות זפת המרצה והקריאת' (בראשית מא ד) ובחלום השני; בלעו "השבלים הנזקות, את שבע השבלים, הקריאות והקלאות". כיוצא בכך; ארע לישראל בימי מתתיהו החשמונאי ובניו, נגד היוונים; כשנמסרו בחסדי ה' גבורים בנד חלשים. נכבים בנד מעטים". (שפריר צדק)

הגר"א נהג לעיתים להסב עם חבורות של תלמידי חכמים צעירים ולהסיח עמהם בדברי תורה. באחת הפגישות פנה אברך אחד אל הגאון ואמר: נאמנים עלינו דברי חז"ל: 'דליכא מידי דלא רמיזי באורייתא' (תענית' ט). ילמדנו רבנו: היכן מרומזים בתורה דברי חז"ל במסכת 'שבט' (לא): 'בשעה שמכניסין אדם לדין (בעולם האמת), אומרים לו (שואלים אותו בראשונה); נשאת ונתת באמונה? הרהר הגאון רגע קט ומיד אורו עיניו וקרא בהתרגשות: אכן, מאמר חז"ל זה מרומז

באחד הפסוקים בפרשת מקץ: "על דבר הפסוק השבב באמתחתינו - בפתחה - אנהנו מובאים" (מג, יח).

מעיר על כך רבי אברהם מנחם רפא בפירושו 'מנחה בלולה': מדוע אין יוסף מצוה לאשר על ביתו לשאול את האחים שאלה פשוטה ועניינית; למה גנבתם את גביעי? אלא פוקד על שלוחו עושה דברו, לשאול את אחיו; "למה שלמתם רעה תחת טובה"? מכאן נמצאנו למדים; שגדול עון כפיות טובה, מעון של גניבה בידים.

"ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת, אין נבון וחקם פמוך" (מא, לט)

המשך הפסוק, דפרעה אמר מעיקרא ליוסף: "ונאני שמעתי עליך לאמר תשמע קלום לפתור אותו" (מא, טו), דאתה בחכמתך יודע להבין הפתרון של החלום. ויוסף השיב לו: "פלעני אלקים ענה את שלום פרעה" (מא, טז). אמר לו: אינני חכם, רק האלקים יגיד לי הפתרון להשיב "שלום פרעה". וזהו שאמר לו פרעה: יהיה כדברך שאינך חכם, רק ה' הגיד לך, עכ"ז; אחרי שה' הגיד לך כל זה "אין נבון וחקם פמוך"; דכל מעלות של החכם הוא, להיות יודע ורואה את הנולד. וכמאה"כ: "החקם עיניו בראשו והקסיל בהשף הולך" (קהלת' ב, יד) ואחרי שה' מגיד לך, הרי אתה חכם יותר מכל החכמים! (בית הלוי')

"נהנה שבע פרות אחרות עלות אחרתון מן האר רעות מרצה נזקות פשר" (מא ג)

אומר ה'שפת אמת' (שנת תרמ"ב): שכאן מרומזים דברי חז"ל שאמרו; שבתחילה שבא היצר הרע אל האדם הוא נדמה בעיניו כ'הלך' כמו עובר אורח ולאחר מכן בא אליו כ'אורח' ולבסוף הוא נעשה 'בעל הבית' ומושל בו. (מ"א ג, ד) "שבע פרות..." "הרעות" הינן סמל לכחות הרע של היצר ובתחילה הן; "עלות" קמעא ומתגלות רק לעיתים רחוקות, לאחר מכן; "נתעמדה אצל" (מא) הן מתדבקות אל

שו"ת חברותא

מהו שרש המאבק בין תורת ישראל לתרבות יון?

שאלה: מהו שרש המאבק בין תורת ישראל לתרבות יון?

תשובה: נס הנצחון של החשמונים על היונים ועל המתיונים, שאירע בימים ההם בזמן הזה, הוא סימומו של אחד הפרקים במאבק שבין תורת ישראל ובין תרבות יון.

המאבק עצמו לא התחיל אז ושרשיו נעוצים בדורות קודמים, כפי שיתבאר בהמשך הדברים. הוא גם לא נגמר לגמרי באותם הימים, אלא הוא ממשיך לאורך כל הדורות, מאבק של תורת ישראל מול תרבות יון, המתרחש גם לנגד עינינו, בזמן הזה.

שרש המאבק הוא - הניגוד שבין רוחניות וגשמיות!

תרבות יון חרתה על דגלה את ראיית העולם בצורה הגשמית ביותר. תרבותה מתמצית ב"האלהת" הגשמיות, ללא נתינת מקום כל שהוא לדבר רוחני החורג מדרך הטבע.

המתיונים שבאותם הימים, ניסו באמצעות הכח של מלכות יון ששלטה בארץ ישראל, לכפות על כלל ישראל לנהוג לפי תרבות יון.

המתיונים לא הרסו את המקדש ואף לא סגרו אותו, אלא הם טמאו את השמנים שבמקדש. כי המושג של טהרה הוא ניגוד גמור לתרבות היונית הגשמית, תרבות שאינה מוכנה להבחין בין דבר טהור לבין דבר טמא, היות וההבדל ביניהם הוא הבדל רוחני ולא גשמי.

אך תורת ישראל, בניגוד הגמור לתרבות יון, מציבה את הטהרה כערך עליון, עד כדי כך, שאדם הרוצה להתקדש ולהתעלות במעלות הרוחניות, הרי הוא אוכל אפילו את מאכלי החולין שלו "על טהרת הקדש", שיהיו טהורים במדרגת הטהרה הנדרשת לאכילת קדשים, כי מדרגת האדם הטהור היא מדרגה רוחנית, המאפשרת לו את קרבת אלקים והתבדלותו של האדם מן הטומאה מוכיחה את רצונו לזכות לקרבה הזאת.

מוצאים אנו בדברי חז"ל ב'בראשית

רבה' [פרשה ב ד"ה ד] **על הפסוק:** "וַחֲשֹׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם" (בראשית א ב) "וַחֲשֹׁךְ", זו גלות יון, שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיה. שהיתה אומרת להם: **'כתבו על קרן השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל!'**

הגזירה המיוחדת הזאת, **'כתבו לכם על**

קרן השור', היא לכאורה גזירה תמוהה, כי מדוע נבחר קרן השור למקום ההכרזה שאין לנו חלק באלקי ישראל?! אלא, שאם נעמיק ונרד לשרש הדברים, נגלה שבכך באה לידי ביטוי התרבות היונית.

ואומר המהר"ל; שכונת הגזירה לכתוב את המרידה בהקב"ה על קרן השור, היא ביטוי למאבק של התרבות היונית בבסיס היהדות, במעמד הר סיני.

וכך טענה תרבות יון; כיצד יתכן לומר שהיה מעמד הר סיני, כאשר כעבור ארבעים יום בלבד לאחריו הכריזו בני ישראל על העגל [בנו של השור] **"אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל!"** ('שמות' לב ד)

ולכן, שימש השור עבורם כסמל למלחמתם באמיתת המעמד בהר סיני. ומכאן באה הגזירה לכתוב על קרן השור את הכפירה באלקי ישראל.

ואכן, מעמד הר סיני, מעמד בו קיבל עם ישראל את התורה, הוא הניגוד הגדול ביותר לתרבות הגשמית היונית ולכן הם כה התאמצו להלחם נגדו.

מעל גבי קרן השור רצתה תרבות יון להכריז כי עם ישראל אינו מאמין במעמד הר סיני, אינו משועבד עוד לאלקי ישראל ולתורתו, אלא הוא עם חפשי בארצו, הקובע את גורלו בעצמו.

היא גם רצתה להכריז כי עם ישראל מעריץ את היופי שבעולם רק כדבר גשמי וכי אין לו כלל מושג רוחני בעולם, שזו היא תמציתה של תרבות יון.

לפי המהר"ל; המאבק הזה התנהל גם עם פרעה, שסירב לקבל את מציאות ה' בעולם והכיר רק בדברים גשמיים. ולכן הוא סירב להכיר באפשרות שיהיה עם בעולם שיקרא "עם ה'", עם, בעל תוכן רוחני הנבדל מכל העמים.

לאור זאת, מבאר המהר"ל את דברי הגמרא במסכת סוטה [דף יא.] **על הפסוק:** **'אֵת פֶּתֶם, נֹאֵת רַעְמָסֶס' – רב ושמואל;** **חד אמר:** "פֶּתֶם" שמה. **ולמה נקרא שמה "רַעְמָסֶס"?** **שראשון ראשון מתרוסס. וחד אמר:** "רַעְמָסֶס" שמה **ולמה נקרא שמה "פֶּתֶם"?** - **שראשון ראשון, פי תהום בולעו'.**

ומבאר המהר"ל; שבכל פעם שבנו בני ישראל את פיתום ואת רעמסס, נעלמו הבתים שבנו כאילו לא היו, כדי שפרעה יזוכח, כי מה שהוא רואה כמציאות גשמית אינו כך, אלא כל דבר מתקיים רק ברצון ה' ואם הוא אינו רוצה, הרי הדבר הגשמי ביותר, כמו עיר בנויה, נעלם בין רגע

ואיננו, כאילו לא היה קיים! ומכאן יגיע פרעה למסקנה, כי אכן תתכן מציאות של עם ה', של עם הנבדל ברמתו הרוחנית מכל העמים ויבין פרעה כי הגשמיות איננה המציאות הבלעדית של העולם אלא יש כח רוחני נעלה, שהוא לבדו קובע את גורל העולם.

גם רבנו בחיי מבאר; שאותיות שמו של פרעה הם אותיות 'עפר', כי שיטתו של פרעה היתה, שמלבד גשמיות החומר, הבאה לידי ביטוי בעפר האדמה, אין מציאות רוחנית בעולם.

ולכן, בתקופת החשמונים, התמקד המאבק בתרבות יון סביב טהרת המקדש והתנהל על ידי הכהנים.

כי המקדש, בהיותו מקום השכינה, היה מקור ההשראה הרוחנית לכלל ישראל.

והכהנים, שנבחרו לשרת במקדש כשלוחי עם ישראל, הם שלחמו נגד התרבות היונית שביקשה להשתלט על עם ישראל.

הקנאות של הכהנים לצאת ולהלחם למען קידוש ה', היא ירושה מאבות הכהונה. החל מלוי; שיצא [יחד עם שמעון] להלחם בשכם כדי לקנאות את הפגיעה בכבוד ישראל. וממשיכה בפנחס, שקנא את קנאת ה' במעשה זמרי.

הקנאה הזאת, היא המובילה למסירות נפש למען קידוש השם. כי קנאה לשם ה' משמעותה היא שהלב כולו סוער את קידוש השם. אין זו אחת מהרגשות הלב, אלא כל כולו נתון למען שמו יתברך.

וכך מסביר 'אור החיים' הקדוש את החילוק בין; 'איש אֲשֶׁר נִשְׂאָא לְבוֹ' ובין איש; 'אֲשֶׁר נִדְבָה רִחוּ אֹתוֹ' ('שמות' לה כא) - נדיבות לב משמעותה היא, שהאדם מוכן לתת חלק קטן ממה שיש לו, אבל הוא נשאר עם העיקר. בעוד ש'נשיאות לב' משמעותה היא; שאדם מוכן למסור את כל אשר לו, כי רק הדבר הזה שנשא אליו את לבו מעסיק אותו וכל שאר הדברים אינם מעניינים אותו כלל.

וגם הרמב"ם בסוף הלכות 'שמיטה ויובל', בתארו את האדם השלם, המקדיש את חייו למען הקב"ה וזוכה להיות חיל בחיל ה' כמו שבט לוי, מדייק בלשונו

וכותב:

'ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם, אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל, לעמוד לפני ה', לשרתו ולעובדו, לדעה את יי והלך ישר כמו שעשהו האלקים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר

מהו שרש המאבק בין תורת ישראל לתרבות יון?

הזאת היא המבעירה את אש הקנאות בקרבן, שאין הוא מסוגל לראות חילול ה' ולהשאר אדיש. המפתח לנשמת האדם הוא תורתנו הקדושה. כי לולי התורה, הרי ככל שיהיה האדם חכם, הוא לא יהיה אלא בעל חי מתוחכם ותו לא. ולכן, הכהנים, בני שבט לוי, הם אלו שיצאו לקרב, מתוך קנאות ומתוך מסירות נפש, להלהם על שלטון התורה בקרב ישראל מול חכמת יון ותרבותה. הם הגיעו לדרגה המתאימה לשבט לוי, לכך שאינם מסוגלים לנהוג אחרת!

ולכן, בנוסח ההודאה בחנוכה, **אנו אומרים: 'מסרת... זדים ביד עוסקי תורתך'**. כי ה'עסק בתורה' של שבט לוי, הוא זה שגרם להקב"ה למסור בידם את הזדים, היונים והמתיונים. **[מתוך ספרו של הרב יוסף קלצקי, על חנוכה:]** ■

והקב"ה עשה להם את נס הנצחון ונס פך השמן, כדי להראות להם את חביבותו כלפיהם עקב נשיאות לבם לקדש את שמו. לקנאותם של הכהנים החשמונאים, היה רקע נוסף - את שבט לוי ובכללם הכהנים, **ברך משה רבנו: 'יורו מִשְׁפְּטֵיךָ לְעַמְּךָ, וְתוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל'** ('דברים' לג י). לוי הוא 'שבט של תורה', הוא האחראי על הוראת התורה לכלל ישראל. בניגוד לתרבות יון, הרואה בחכמה היונית ענין חשוב בפני עצמו, עד שהיא הכתירה עצמה בשם 'חכמת יון', חכמת ישראל מוגדרת כ'תורה', מלשון הוראה, הנותנת דרך חיים, כי היא איננה 'חכמה' גרידא.

הקנאות היא ביטוי של בהירות הדעת בחכמת התורה, כי אדם המוסר את כל ישותו ללימוד תורה, ללמוד וללמד, זוכה לבהירות הדעת בתורה והבהירות

בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו, כמו שזכה לכהנים ללוים'.

הרמב"ם מדבר כאן על כל איש 'מכל באי העולם', כולל הגוים אשר אינם מקיימים תרי"ג מצוות. ולכן נקט את הלשון: **"אֲשֶׁר נִדְבָה רִחוּ אֹתוֹ"** ולא: **"אֲשֶׁר נִשְׂאוּ לְבוֹ"**, כי נדיבות לב היא הלשון המתאימה גם לנדיבות הלב של הגוים, אבל נשיאות הלב תתכן אך ורק בישראל!

נשיאות לבם של החשמונאים היתה מכה הכרתם שחיים עם חילול ה' אינם חיים. כי כל החיים אינם שוים כאשר כבוד השם מתחלל! ולכן, נטלו על עצמם החשמונאים את הסיכון להלהם מלחמה של מעטים וחלשים מול רבים וגבורים

"למה שלמתם רעה תחת טובה"

אחרים, שיהיו גם הם יראי שמים וישובו בתשובה. ואילו אצל עמלק היה להיפך מזה: **"נאֲתָה עַנְף וַיִּגַע נֹלָא נְרָא אֱלֹקִים"** הוא היה כל כך רחוק מיראת אלקים, עד שהיה משפיע מעיפותו ומקרירותו על אחרים. היית עייף ויגע וחסר כל התלהבות ליהדות מכיון שהוא היה **"לֹא נְרָא אֱלֹקִים"** ואתה הושפעת ממנו. לפיכך יכול להלהם בעמלק, רק צאצאו של יוסף. ■

"אֲכַל אֲשָׁמִים אֶנְחֵנוּ עַל אֲחֵינוּ" (מב (א) ה'אבני אזל' מסביר זאת בדרך אחרת: לפיכך אמרו חכמינו במדרש, על זה שציוה ה' יתברך, **כִּי יִהְיֶשֶׁע יִלְחֵם בְּעַמְלֵק: 'יבוא בן בנו של מי שנאמר בו: "אֵת הָאֱלֹקִים אֲנִי נְרָא" ויפרע ממי שנאמר בו: "נֹלָא נְרָא אֱלֹקִים"** - כי עמלק היה הפוכו הגמור של יוסף. יוסף היה משפיע מיראת השמים שלו על

"אֵת הָאֱלֹקִים אֲנִי נְרָא" (מב יח) שואל המהר"ם מאמשינוב זצ"ל: מה ראה יוסף להתפאר בפני אחיו שהוא ירא אלקים? אלא שביקש להשפיע עליהם יראת שמים, למען יתעורר לבבם לתשובה. לפיכך אמר להם: **"אֵת הָאֱלֹקִים אֲנִי נְרָא"** ובכך עורר את היראה בקרבם. ואכן, מיד לאחר מכן קראו ואמרו:

בית שמש אולמי שמש האלה הנושא 8

ביום ראשון כח' כסלו 05/12/10

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב' 20:00 תחילת התוכנית 20:30

בת ים היכל התרבות סמנת אופיר 3

ביום שלישי ל' כסלו 07/12/10

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב' 20:00 תחילת התוכנית 20:30

ההרצאות מאובטחות

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

בס"ד

כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב!

לאור המאבק הקשה שנמשך בימים אלה לעורר את הציבור להתרחק מאלילי הזמר מחטיאי הרבים ושיריהם נשמעו תלונות רבות מהחלשים שבציבור שאינם יכולים להיפרד מהשירים של אותם אלילים כי הם אדוקים בהם מאד והם הולכים לחפש רבנים שיתנו להם היתרים כדי להשקיט את מצפונם כדי שיוכלו להמשיך ללכת בשרירות לבם. וכיון שבימים האחרונים יצאו רבנים מסוימים לתת היתר לשמוע לשירים של אלילי הזמר בלי להתייחס לדברי גאוני הדור וגדולי ישראל שליט"א שהביעו את דעתם 'דעת תורה' בבירור, להתרחק מהם מאד ולא לשמוע את שיריהם כפי שחתמו ב'פסק ההלכה' שהתפרסם ברבים, לכן מצאתי נכון לברר את הענין כדי לסתום את הפרצה הגדולה הזו.

כבר הביעו גדולי הדור, גדולי הרבנים וראשי הישיבות ומחנכים את דעתם על ההתדרדרות הנוראה של המוסיקה החרדית בדור האחרון, אבל לצערנו הרב כמעט כל העוסקים ביצירת המוסיקה לציבור החרדי אינם רוצים לשמוע לרבנים וממשיכים להכניס עוד סגנונות חדשים שלא שערום אבותינו ומחללים את כתבי הקודש ע"י השירים הזולים שלהם והדבר הגיע עד חילול השם ממש.

אמנם מודים הרבנים המתירים שאסור להשתתף בערבי שירה והופעות של זמרים בכל צורה שהיא ולא להזמין כלל לשום אירוע ואפילו כשר ורק "מתירים" לשמוע לשיריהם "בלי שום הגבלה". **ויש לשאול**; אם בכלל מותר לרב לפסוק בלי לדעת, לברר, לראות ולשמוע מה הוא מתיר? האם הם ראו שמעו את כל השירים של אלילי הזמר כדי לתת "היתר גמור" על הכל? בזמן שהם מודים לדברי גדולי ישראל שהזמרים הללו הם מחטיאי הרבים!! האם לא ראוי לבדוק היטב את הנושא קודם שנותנים פסק להתיר, אולי יש בשיריהם קלות ראש, הוללות, אלימות, או פריצות, שאינם ראויים להישמע ואינם ראויים להיות מחוברים למילות קודש? האם התורה היא הפקר לכל עם הארץ לעשות שירי; "פופ", "רגאיי", "רוק", "ראפ", "טרנס" וכו' מפסוקים ודברי תורה? ומי יכול להתיר דברים כאלה נגד דברי חז"ל בגמרא 'סנהדרין' דף ק"א; "עשאוני ככינור שמנגנים בו ליצים"?

הדבר דומה למעשה שהיה לפני אלפי שנים [מובא בגמרא 'סנהדרין' דף פב.]. כשהלך שבטו של שמעון אצל **זמרי בן סלוא ואמרו**: "הן דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק?" עמד וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כזבי. **ופירש הרב יוסף חיים זוננפלד זצ"ל** [בספר 'חכמת חיים' עמ' ש"ד-ו]: שכוונתו של זמרי היתה להורות לבני שבטו "פשרה" בחטא, שהתיר להם לקחת את בנות מואב [כי לא מצא איסור מפורש בתורה לזה] ובלבד שלא יעבדו ע"ז. וגם עשה הוראה למעשה והביא את המדינית לפני משה רבנו להכריז שהיא מותרת.

כמו כן הרבנים הללו אוסרים את הע"ז [ההופעות של האלילים שבאים כולם להשתחוות להם כשרוקדים על הבמה] ומתירים את הפריצות [המוסיקות הנ"ל וכיוצ"ב] ואפילו אומרים, שגם הם שומעים לשירים של מחטיאי הרבים האלה, כמעשה רב.

ובמקום שיש חילול השם אין חולקים כבוד לרב!

יו"ר 'ועד הנגינה היהודית' הרב אפרים לופט שליט"א

נופש חנוכה

שבוע עם הרב אמנון יצחק

מלון יפה נוף ערד

3 ארוחות ביום, פעילות מגוונת לילדים, עם עבודות יצירה, שמרטפיות ועוד... בריכה מחוממת, סאונה, ג'קוזי

טיולים באתרים באזור ים המלח מאורגנים ע"י המלון מצדה ג'יפים ועוד.

הרצאות ושיעורים עם הרב אמנון יצחק שליט"א

הרב אורי יצחק שליט"א הרב עזרא מחפוד שליט"א

ולימוד בחברותות עם הרב מרדכי בונם זילברברג שליט"א.

הסעות למלון; מבני ברק ירושלים ואשדוד במחירי אגד.

הנופש יתקיים בשלשה מחזורים:

מחזור א' מיום ראשון ד' חנוכה עד יום שלישי 07-05/דצמבר/10 כח' - ל' כסלו

מחזור ב' מיום שלישי ו' חנוכה עד חמישי 09-07/דצמבר/10 ל' כסלו - ב' טבת

מחזור ג' מיום חמישי 'זאת חנוכה' עד מוצ"ש 11-09/דצמבר/10 ב' -ד' טבת

זכאי 'חי כפלים' לילה ראשון חינום זכאי 'מח כפלים' 2 לילות חינום

למצטרפים לשבוע שלם תינתן הנחה משמעותית

בכל יום עזיבה של מחזור תינתן אפשרות שהייה במהלך היום במתקני המלון.

ואפשרות לארוחת ערב במחיר מוזל.

להרשמה ולפרטים: 03-6777779 בין השעות: 08:00 - 16:00

**במחירי
אטרקציה**

חלק ממחטיאי הרבים

ציון יחזקאל מופיע מעורב

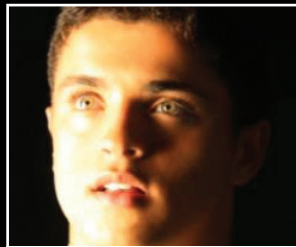
יהודה סעדו מרקיד מעורב

מנחם טוקר מנחה בהופעות מעורבות

יואל קליין המכונה יקי אדמקר מנחה בהופעות מעורבות

איציק דודיה מופיע מעורב

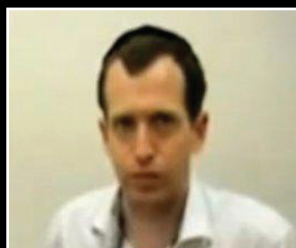
אביעד גיל מופיע מעורב

בני אלבו מופיע מעורב

איציק אורלב מופיע מעורב

דוד חכם שדרין מחטיא הרבים

דודו פישר מופיע מעורב

בני ברדא מרקיד מעורב

עמירן דביר מופיע מעורב